

КЕРАМІКА.

Про вироби майстрів кераміки та про них є багато літературних джерел ("Гуцульщина", 1987, Матейко, 1977). Кількість та якість гончарних виробів визначались потребами селянського побуту. Це неполив'яний кухонний та столовий посуд, вироби для зберігання продуктів, предмети для освітлення. Серед виробів декоративно-ужиткових – великі миски, дитячі іграшки тощо. Деякі гуцульські гончарі на початку ХІХ століття звертались до створення кахлевих печей та ікон. Ще в кінці ХVІІІ століття почалли застосовувати свинцеві поливи, столовий посуд та кахлі починають покривати біою ангобою (побілкою), що стало передумовою для розширення декоративних засобів та кристалізації локальних художніх ознак.

У композиції малюнків панує ярусна система, при якій на стінки предмета наносились кілька смуг горизонтальних мотивів, побудованих із квадратів, ромбів, кругів, квіток (подібно до елементів різьби та писанок).

Високим був попит на кахлеві печі, що привело до збагачення кахлів дедалі складнішими розписами. Крім традиційних мотивів, майстри звернулись до сюжетів навколишнього життя та іконопису (популярними були зображення святих – Миколая, Катерини, Варвари, Мефодія, Богородиці). Поряд з розширенням сюжетів розвиваються і збагачуються композиційно-декоративні особливості. Малюнки стають докладнішими, виразнішими, глибше відображають нюанси подій та ситуацій.

Гончарні вироби виготовляли лише в околицях Микуличина (Іван та Степан Доцяки з Делятина, М.Гундяк з Чорних Ослав, Гільовський з Яремча та інші).